

V spomin Dragici Strmole

Dragica Strmole se je rodila 17. aprila 1932 v Ljubljani, kjer je obiskovala osnovno in srednjo šolo. Po maturi na VII. Gimnaziji se je 1950 vpisala na takratno Prirodoslovno-matematično fakulteto UL, na Oddelek za geologijo in paleontologijo. Po diplomi leta 1956 se je zaposlila na Geološkem zavodu Ljubljana in pokrivala področje mineralogije in petrologije. Po strokovnem izpitu 1960 se je naslednje leto zaposlila na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo kot asistentka na Katedri za mineralogijo in petrografijo. Leta 1974 je bila izvoljena v naziv višja strokovna sodelavka. Večkrat je bila predstojnica Oddelka za geologijo in dolga leta glavna organizatorica Informativnih dni za študij geologije.

Raziskovalno in strokovno je bila usmerjena v mikroskopijo mineralov in kamnin ter v določanje trdote mineralov in uporabo metode faznega kontrasta. V soavtorstvu je objavila 21 del in več strokovnih poročil. Sodelovala je predvsem pri raziskavah slovenskih triasnih vulkanskih kamnin iz obrobja Ljubljane, Pokljuke, Jelovice, Julijskih Alp, zahodnih Karavnak in vzhodne Slovenije. Sodelovala je pri prvih

izotopskih raziskavah pohorskih magmatskih kamnin, kot tudi različnih rudišč v Črni gori. Njeno odlično poznavanje petrologije je vodilo do povezovanja z arheologi in sodelovanja pri raziskavah najdišča Divje Babe. Skupaj s prof. Grafenauerjem je z ugotavljanjem povezave med optičnimi lastnostmi in kemizmom rogovače, postavila prve temelje za modern pristop, ki se je razvil v elektronsko mikroskopijo in geokemijo. Tudi dela s področje mineralogije glin in njihove uporabe v keramični industriji, so odpirala pot popolnoma novi uporabi geoloških znanj v industriji materialov.

Enako ali morda še bolj pomembno je bilo njeno delovanje na področju popularizacije geologije ter uvajanja geoloških vsebin na nižje stopnje izobraževanja. Za potrebe usmerjenega izobraževanja je za smeri Geologija in Rudarstvo napisala učbenik Mineralogije in sodelovala pri monografiji Minerali na Slovenskem. Skrbela je za razvoj in razlago ustrezne strokovne terminologije in je soavtorica tako Kamnarsko geološkega leksikona kot tudi Geološkega terminološkega slovarja.

Njeno raziskovalno delo je bilo leta 1972 priznано z nagrado Sklada Borisa Kidriča, ki jo je skupaj s prof. Duhovnikom in prof. Grafenauerjem dobila za delo »Wengenska metalogena doba«.

Ko se spominjamo Dragice Strmole, se spominjamo njenega pedagoškega dela, ki mu je bila s srcem predana. Za študente geologije, rudarstva in metalurgije je vodila vaje iz kristalografije, mineralogije, petrologije in laboratorijske preiskave mineralov. Težko snov in številne podatke, je znala študentom približati z jasnimi razlagami ter jih popestriti s praktičnimi primeri. Tudi z najbolj nenadarjenimi, je bila neskončno potrpežljiva in prijazno ponovno razložila snov. Na nas je prenesla svoje navdušenje nad minerali in kamninami, zato smo pogosto k njej prihajali s svojimi primerki in jo spraševali za kateri mineral gre. Ponujeni kos je prijela v roke, dvignila očala in ga začela pozorno opazovati ter razlagati, kaj opaža in kaj to pomeni. Nikoli ji ni bilo nerodno priznati, da iz majhnega koščka ne uspe prepoznati materiala. Znala je svetovati, kaj bi bilo potrebno narediti, da bi se približali pravemu odgovoru. Študenti in kasneje sodelavci pa nismo cenili le njenega strokovnega znanja, temveč predvsem človeško toplino in posluš za sočloveka. Prepoznala je naše stiske, se nam znala približati, svetovati in pomagati. Čeprav so nas ostali pedagoški delavci stalno opozarjali, da naj je ne naslavljamo Dragica, ampak asistentka Strmoletova, je vedno ostala naša Dragica.

Upokojila se je leta 1991, a se občasno še vračala na oddelek. Vedno čila, nasmejana, vesela vseh naših uspehov in razumevajoča, če ni šlo vse po načrtih. Zadnjikrat smo se srečali ob obeleževanju prvih predavanj ob 100-letnici Univerze v Ljubljani. Na slovesnost je prišla sama, z avtobusom – kot vedno. Vsi, ki nas je kdaj učila, smo pristopali k njej, jo pozdravili in pogosto nadaljevali z... saj se me verjetno ne spomnite... in Dragica je odgovorila – kako ne, vi ste... in naštevala naša imena. Ko smo se poslavljali, se nismo zavedali, da je to bilo končno slovo. A ostalo je njeno sporočilo – pomembno je znanje, a še več je vredno biti Človek. To je naša Dragica bila in tako bo zapisana v našem spominu. Hvala za vse, kar si nam dala!

Nina Zupančič in Meta Dobnikar